

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 100/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. U., sudkyne Okresného súdu Žilina, bytom Ž., zastúpenej advokátkou Mgr. E. K., P., vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodovaním a uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky č. 229 z 3. novembra 2003 o jej preložení na Krajský súd v Žiline a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. U. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. decembra 2003 doručené podanie JUDr. J. U. (ďalej len „sťažovateľka“), sudkyne Okresného súdu Žilina, bytom Ž., zastúpenej advokátkou Mgr. E. K., P., označené ako „*Ústavná sťažnosť v zmysle čl. 127 Ústavy SR podľa § 49 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení*“.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza: «Ja, sťažovateľka pôsobím vo funkcii sudkyne na Okresnom súde v Žiline od 2. 10. 1995. Po tom ako minister spravodlivosti SR vytvoril dve miesta sudcu pre Krajský súd v Žiline, bolo jej predsedom vyhlásené výberové konanie pre sudcov na civilný úsek (správne súdnictvo). Dňa 12. 12. 2002 som sa prihlásila do výberového konania. Prieskum rozhodnutých vecí v mojom senáte, výkonnosť, hodnotenie odvolacích senátov, ako aj ústne preskúšanie výberovou komisiou boli realizované v súlade s platnou právnou úpravou ako aj dohodou o „Zásadách výberového konania, funkčného postupu sudcov na súd vyššieho stupňa a na ustanovenie do vyšších sudcovských funkcií“ podpísanou dňa 19. 4. 2001 predsedom Rady sudcov SR Š. H. a vtedajším ministrom spravodlivosti SR J. Č.

Napriek tomu, že som dňa 3. 6. 2003 výberové konanie úspešne (v prvom poradí) absolvovala, Súdna rada SR po viacerých odkladoch na svojom zasadnutí dňa 3. 11. 2003 uznesením č. 229 rozhodla o tom, že ma neprekladá na Krajský súd v Žiline. Vzhľadom na to, že som splnila všetky predpoklady na preloženie sudcu na súd vyššieho stupňa stanovené v ust. § 14 ods. 1 a 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v platnom znení, nemyslím si, že bol dôvod, aby Súdna rada SR len v mojom prípade a v prípade Mgr. F. D. rozhodla o tom, že ma na krajský súd neprekladá. Súdna rada v ostatných prípadoch prekladania sudcov na súd vyššieho stupňa doposiaľ vždy rešpektovala výsledky výberového konania realizovaného v súlade so zásadami funkčného postupu sudcov. Bolo tomu tak dokonca aj v prípade preloženia sudkyne JUDr. G. K., ktorá bola Súdnou radou preložená z Okresného súdu v Poprade na Krajský súd v Prešove dňa 3. 11. 2003 jej uznesením č. 230. Súdna rada teda rozhodovala v mnohých iných (teda totožných) prípadoch pri prekladaní sudcov okresných súdov na krajské súdy, tak že rešpektovala výsledky výberového konania a sudcov okresných súdov, ktorí úspešne absolvovali výberové konanie preložila na súd vyššieho stupňa. Iné hľadiská Súdna rada pri tomto rozhodovaní (logicky) nebrala do úvahy. Je preto nepochopiteľné, prečo sa Súdna rada (podľa mojich informácií získaných od niektorých jej členov) práve v mojom prípade a v prípade Mgr. D. zaoberala údajne zlou situáciou na Okresnom súde v Žiline prezentovanou (nie celkom objektívne) JUDr. D. H. Skutočnosť akými sa Súdna rada zaoberala pri rozhodovaní o mojom preložení a preložení Mgr. D. na krajský súd a dôvody jej negatívneho rozhodnutia nevyplývajú ani

zo zápisnica z jej 18. zasadnutia zo dňa 3. 11. 2003, ktoré mi bolo doručené dňa 26. 11. 2003.

Rovnako toto hľadisko súdna rada nebrala do úvahy, keď v tomto roku z nášho súdu preložila 3 sudcov s veľmi krátkou praxou na základe ich žiadosti na iné okresné súdy, konkrétne Mgr. D. W. (prax od 18. 5. 2000 do 31. 1. 2003), JUDr. M. B. (prax od 18. 5. 2000 do 28. 2. 2003) na Okresný súd do Martina a JUDr. J. Č. (prax od 18. 5. 2000 do 31. 5. 2003) na Okresný súd vo Zvolene. Pritom treba zdôrazniť, že išlo len o preloženia na základe ich vlastnej žiadosti bez splnenia akýchkoľvek kritérií a bez súčasného zohľadnenia situácie na Okresnom súde v Žiline.»

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. J. U. na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa článku 30 ods. 4 v spojení s článkom 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky pri rozhodovaní o jej preložení na Krajský súd v Žiline a uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky č. 229 zo dňa 3. 11. 2003 porušené bolo.

2. Uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 229 zo dňa 3. 11. 2003 zrušuje a vec vracia Súdnej rade Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Navrhovateľke priznáva náhradu trov konania voči porušovateľovi podľa špecifikácie a vyčíslenia jej splnomocnenej zástupkyne.

4. JUDr. J. U. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000.000,- Sk (slovom jeden milión korún), ktoré je Súdna rada Slovenskej republiky povinná jej vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka namieta, že bolo porušené jej základné právo podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, podľa ktorého občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám.

Obsahom čl. 30 ods. 4 ústavy je základné právo na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok vrátane prístupu k funkcii sudcu, ktorej podstata však nespočíva v jej formálnom výkone, ani vymenovaní v technickom zmysle, ale v nezávislom a vecnom rozhodovaní bez ohľadu na inštanciu súdu, na ktorom sudca pôsobí.

Funkcia sudcu síce zahŕňa okrem prvého zamestnania v justičnej službe (rozhodnutie o „definitíve“ v jeho povolání, t. j. vymenovanie bez časového obmedzenia) aj každý funkčný postup a každé pridelenie (preloženie) na iné sudcovské miesto, avšak už nie ako súčasť základného práva na prístup k volenej a inej verejnej funkcii upraveného v čl. 30 ods. 4 ústavy. V zmysle uvedeného funkčný postup sudcu je síce súčasťou sudcovskej funkcie, nemožno ho oddeliť od „sudcovského statusu“, avšak nie je súčasťou základného práva na prístup k tejto funkcii. Znamená to v konkrétnom prípade, že súčasťou tohto základného práva nie je „právo sudcu byť preložený na súd vyššieho stupňa“ a ani „právo sudcu na prístup k funkcii sudcu vyššieho súdu“.

Ak sťažovateľka, ktorá je sudkyňou Slovenskej republiky, namieta porušenie jej základného práva na prístup k verejnej funkcii z dôvodu jej nepreloženia na súd vyššieho stupňa, aj keď po úspešnom absolvovaní konkurzu na toto miesto, ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu jej základného práva rozhodovaním a uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky č. 229 z 3. novembra 2003, ktoré vo svojej sťažnosti uvádza, vzhľadom na uvedené nemohlo dôjsť, a preto ústavný súd odmietol jej sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

K odôvodneniu tohto rozhodnutia sa pripája odlišné stanovisko sudcu Jána Mazáka (§ 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde).